

Csire Gabriella

Regélő napkelet (IX.)

A pásztorfiú

Az Úr elégedetlen volt Saul királlyal, ezért így szólt szavának közvetítőjéhez, Sámuel prófétához:

— Töltsd meg szelencédet olajjal, és siess Betlehembe. Ott lakik Isai. Az ő fiai közül választottam királyt. Majd jelt adok neked, hogy tudd, kire gondoltam. Mert az Úr nem azt nézi, amit a szem lát, hanem azt, ami a szívekben rejlik.

Sámuel az Úr parancsára Betlehembe ment Isaihoz, aki a próféta kívánságára odahozta hét fiát.

— Minden fiad itt van? — kérdezte tőle Sámuel.

— Csak a legkisebbik hiányzik — felelte Isai —, ő a juhokat őrzi.

— Küldj érte azonnal! — parancsolta meg Sámuel.

Csakhamar megérkezett Dávid, a szép piros arcú, ragyogó szemű fiú. És ekkor megszólította Isten a prófétát:

— Vedd a szelencédet, s kend fel Izrael királyává Dávidot, mert rá esett a választásom.

Attól kezdve, hogy a próféta szentelt olajjal fölkenete királlyá az ifjút, az Úr lelke Dáviddal maradt, Sault pedig, akitől eltávolodott, a gonosz lélek gyötörte szüntelen.

— Keresetek valakit, hogy muzsikáljon nekem — parancsolta Saul a szolgáinak. — A szépen szóló hárfa tán enyhíti kínomat.

Az egyik szolga tudta, hogy Dávid szépen hárfázik, így hát őt ajánlotta a királynak. Saul rögtön üzent az Isai fiáért, aki beállt hozzá fegyverhordozónak. Amikor Sault a gonosz lélek gyötörte, Dávid melléje ült, és hárfáját pengette. A muzsikaszó hatására a király őrjengő dühe alábbhagyott, gyötrelme elcsitult. De csak addig maradt Dávid a király mellett, míg a filiszteusok meg nem támadták az izraelitákat. Akkor a király elhagyta székhelyét, és kivonult, serege élén, a harcmezőre. Mivel három fivére hadba szállt, Dávid hazatért, őrizni a nyáját.

A filiszteusok seregei a fennsíkon sorakoztak, az izraeliták az átellenben levő hegy tetejét szállták meg. Széles völgy választotta el egymástól a hadakat. Végül leszálltak a hegyekből a harcosok, hogy a lapályon megütközzenek. A filiszteusok táborából hatalmas termetű bajnok vált ki. Fejét rézsisak fedte. Pikkelyes páncél borította a testét, lábát rézpáncél védte, vállát meg rézpajzs. Dárdájának nyele csuda vastag volt. Hegye vasból készült. Az óriás pajzsot fegyverhordozója cipelte.

Góliát megállt az izraeli csatarend előtt, és nagy hangon így kiáltott:

— Válasszatok harcost magatok közül, akivel megvívhatnék! Ha engem győz le bajnokotok, akkor mi, filiszteusok a Saul szolgálai leszünk. Ha pedig én győzök, ti fogtok szolgálni a filiszteusoknak.

Az izraeliek hátrahőköltek a hatalmas termetű filiszteus láttán. Senki nem akadt, aki visszavágjon.

Ekkoriban történt, hogy Dávidot édesapja feltarisznyálta pergelt búzával, sajttal és kenyérrrel, úgy küldte táborba szállt fivéreihez. Az ifjú a tábor kerítéséhez érve az egyik harcosra bízta terhét. Ő maga a harctérre szaladt, hogy testvéreit megkeresse. Rögtön fülébe jutott a hír: Góliát negyven napja gyalazza, ócsárolja a Saul katonáit. Azt is megtudta, hogy a király nagy jutalmat ígért annak, aki az óriással szembeszáll, sőt leányát is hozzá adja feleségül.

— Megvívok én a filiszteussal! — jelentkezett Dávid a királynál.

— Nem lehet — mosolyodott el Saul —, te gyermek vagy még. Góliátot pedig kiskorától hadfinak nevelték.

— Pásztor voltam — mondta Dávid önérzetesen —, és ha oroszlán vagy medve támadt a nyájra, juhaimat kiszabadítottam a vérengző vadak torkából. Szakállánál fogva ragadtam meg az ellenem támadó oroszlánt. Az Úr megmentett a ragadozóktól. Kiment a filiszteus keze közül is!

— Eredj, fiam — engedett végül Dávid kéréseinek Saul. — Az Úr legyen veled!

Feladta Dávidra saját harci öltözékét, fejére rézsisakot illesztett. De szokatlan volt a páncél meg a kard, Dávid járni se tudott a ránehezedő súlytól, inkább megvált a páncélruhától. A patakból öt sima követ választott magának, s azokat tarisznyájába tette, felragadta botját és parittyáját, úgy közeledett a nagy erejű filiszteushoz. Góliát is megindult feléje. Előtte haladt a pajzshordozója. Amint közelebb ért, és megpillantotta a szép piros arcú, ragyogó szemű ifjút, elöntötte a düh.

— Kutjának nézel — ordított rá —, hogy bottal rontasz rám? Égi madaraknak és mezei vadaknak adlak, te gyerkőc!

— Te karddal, dárdával és pajzssal támadsz rám — felelte Dávid —, én pedig az izraeli Seregek Urának a nevében állok ki ellened. Az Úr megsegít. Fejedet veszem, Góliát! Égi madarak és mezei vadak lakmároznak a filiszteusokból nemso-kára!

Az óriás dühösen indult, hogy leszámoljon ellenfelével. Az ifjú tarisznyájából kivett egy sima követ, s parittyájával célba vette a Góliát homlokát. A kő eltalálta a filiszteust. A verhetetlen harcos megingott, és arccal a földre zuhant. Dávid hozzászaladt, hüvelyéből kirántotta az óriás kardját, és fejét vette Góliátnak.

A filiszteusok nagy hősük csúfos végét látván, mind egy szálig megfutamodtak. Az izraeliek pedig messze űzték a szétszóródott sereget.

Ígéretéhez híven Saul hadvezérré emelte Dávidot. Jonathán pedig, a király legkedvesebb fia barátságot kötött a bátor ifjúval. Amint hazatért a győztes se-

reg, az asszonyok minden városból kiözönlöttek, hogy örömükben táncoljanak s megszólaltassák a dobokat. Jókedvükben így énekeltek: „Megverte Saul az ő eze-
rét, és Dávid is az ő tízezerét!”

Sault szíven ütötte a gúnydal, s rögtön arra gondolt, már csak kevés hiányzik ahhoz, hogy Dávidból király legyen. Rá se tudott nézni többé az ifjúra. Mégis megfékezte magát, s így okoskodott: „Ne az én kezemtől vesszen el, hadd oltsák ki életét a filiszteusok!” Szándékát elrejtve, így szólt nyájasan:

— Hozzád adom, Dávid, kedves leányomat, a kisebbiket!

Mikál, a szép királyleány első látásra megszerette Dávidot, és hozzáment feleségül. „A lányom is ellenem van” — vert gyökeret a király lelkében az olthatatlan gyűlölet.

Sault ismét megszállta a gonosz lélek, Dávid pedig hárfáját pengette, hogy enyhítsen a beteg gyötrelmein. A dühöngő király fölkapta dárdáját, hogy a falhoz szegezze vejét. Dávid gyors mozdulattal tért ki a süvítő dárda elől, s a következő pillanatban el is hagyta a palotát.

— Még ezen az éjszakán tovább kell állnod — sürgette férjét Mikál —, különben megölnek.

Az ablakon át bocsátotta le Dávidot a felesége. Az ifjú az éj leple alatt Sámuel prófétához menekült, aki védelmére összegyűjtötte a próféták erős seregét.

Másnap reggel Dávidért jöttek a király emberei. De Mikál azt mondta: férje beteg, nem mehet sehová. Úgy vetette be az ágyat, mintha Dávid feküdne a takaró alatt.

— Akkor ágyastul hozzátok elém! — tajtékozott Saul a dühtől.

De amint felhajtották a takarót s az igazság kiderült, a király magához rendelte a lányát.

— Miért csaptál be? — förmedt rá. — Te is ellenségemet pártolod?

A talpraesett Mikál félelem nélkül mondta:

— Dávid rám kiáltott: „Ha nem engedsz utamra, végzek veled!”

Saul őrjöngő indulattal eredt Dávid után. Ám az ifjú nem várta be üldözőjét. Elbúcsúzott a prófétától, és titokban legjobb barátját, a királyfit kereste föl.

— Mondd, mit vétettem atyád ellen, hogy meg akar öletni? — kérdezte Jonathántól. — Alig egy lépés van köztem és a halál között. Holnap újhold van, s együtt kell étkeznem a királlyal. De jobb lesz elrejtőznöm a mezőn! Arra kérlek, Jonathán, puhatold ki atyád szándékát.

A két barát mindent tüzetesen megbeszélte egymással. Dávid elrejtőzött, Jonathán pedig hazatért.

Amint felragyogott az újhold, Saul asztalhoz ült. Csak a Dávid helye maradt üresen. A második napon, hogy ismét üres volt a Dávid helye, a király megkérdezte Jonathántól, miért nem jött ebédre az Isai fia.

— Megkért, engedjem el Bethlehembe. Nemzetségük most tartja évi áldozatát.

— Elfajult gyermek! — fakadt ki mérgében Saul. — Hát nem tudod, hogy nem lehetsz király, amíg Dávid él? Küldj érte azonnal, hogy megölhessem!

Jonathán fölkelt az asztaltól. Bánatában egyetlen falatot sem evett. Hajnalban kiment a mezőre, csak egy kisiút vitt magával.

— Siess, keresd meg a nyilakat — parancsolta a gyermeknek, miután célba vette az útmutató kő oldalát.

A nyilak után szaladó gyermeknek hangosan kiáltotta, hogy a kő mellett meghúzódó Dávid is meghallja:

— Tovább van a nyíl előtted! Gyorsan, siess, ne késlekedj!

A gyermek fölszedegette a nyílveaszőket, és visszatért urához, majd bevitte a fegyvert a városba. Jonathán ott maradt a mezőn, hogy Dáviddal beszéljen. Sírva borultak egymás nyakába a jó barátok.

— Apám szándéka világos — mondta Jonathán —, el akar veszejteni. Menj békességgel! Itt csak a bujdosás segít. Az Úr legyen köztem és közted mindörökre.

Albert-Lőrincz Márton

(Gondolatok a Jób olvastán)

(L. Cs-hez)

A nyugodt vizek is, szétterítkezett arcukat mutatva
(lásson valami szépet az arrajáró alvajáró),
a mélyben élik igazságukat.

Ha van!

De van: részecskék s összeolvadt-összemosódott buborékok,
vegytisztá elemek keveredése,
áramok és áramlások,
és a sok lelkes élőlény, vendégvirágok,
akiknek otthont adnak a nyugodtnak tetsző szétterítkezett arcú
vízvilágok.

A vizek kitárulkoznak a tó tükrében, gyönyörködtetnek,
kínálják magukat belemerítkezésre,
hideg tömegüket átadják a Napnak,
attól még barátságosabbak lesznek,